S.Sölvason

Lovisu-Lilia

Lof-Vysa,

edur

Lovisu-Lilia.

Þeirri
Allra-agiæturstu
Hasæl. Drottningu

Lovise,

Hverrar Æru-Titlar eru og verda
yfir
Danmerkur og Noregs Riki
Odaudliger,

Til Æfinligrar Minningar

hia þeim
Sem Saknar Leingi
a Islandi.

Kaupmannahøfn, 1767. Þrykt af Andreas Hartvig Godiche.

Til

Deres Majestæt

den Allerdurchleuchtigste Princesse

Carolina Mathilda,

Dronning

til Danmark og Norge ꝛc. ꝛc.

fød Princesse

af det Høy-Kongelige

Stor-Britanniske,

Chur-Fyrstelige

Hannoverske og Brunsvig-Lyneborgske Huus ꝛc. ꝛc.

Allernaadigste Dronning!

Omendskiønt det nu vel er længe siden man aflagde den udvortes Sorg, for den Dyrebareste Princesse, vor høyst Salig Allernaadigste Dronning Lovise; Saa ere dog vigtige Beviiser for, at den er endnu velforvaret udi mange Undersaatters Hierter; samt bleven fornyet og foreenet med den store Sorg, der nu trykker de Nordiske Riger og Lande.

Jeg haver udi nogle Aar, for visse Betænkningers Skyld, ikke understaaet mig at lade komme for Dagen de Sorge-Vers, som udi en god Meening bleve forfattede, Allerhøyst bemeldte, Høyst-Salig Dronning til Æreminde; Men siden nogle *Academister* af mine Landsmænd, have vovet, med beste Lykke at giøre det samme efter vor Høyst-Salige, og tusinde gange Allernaadigste Landets Fader og Arve-Konge, Hans Kongelige Majestæt Friderich den Femte, paa en meget prægtig, og ret heroisk gammeldags Dansk Skialdre Maade; Saa tillad

Allernaadigste Dronning!

at jeg ligeledes allerunderdanigst maa frembære, formodentlig som første Offer af Island, denne saa kaldte Lovises Lilie, skiønt den er gandske eenfoldig, og meest alleene til den Ende forfattet, at Fruentimmeret udi mit Fæderneland, kunde nogenledes lære at forstaae og udsiunge, hvilken Himmelens Gave der kom, og kommer endnu paa nye, til os længst i Nord, af det Høy-Kongelige Storbritanniske Huus.

Maaskee falder det uventet, at jeg, ved den glædeligste Leylighed, tør frembære et Arbeyde, som i første Øyekast synes at være et Sorge-Vers. Men jeg trøster mig allerunderdanigst derved, at Deres Majestæt

finder

finder det ikke saa. Det som skal være et Ereminde for vor høystelskte Lovise, hvem kunde det billiger tilegnes, end den, vor Allernaadigste Arve-Konge, Lovises høystelskte Søn, haver frem for alle udkaaret til lige Deel i denne Hans og Rigernes Kiærlighed. Et Ereminde, bestemt for den første høystsavnede Dronning af det Engelske Huus, hvem skulde den med større Ret tilhøre, end den anden Dronning, som Himmelen opvækkede os af den samme Sæd, vor anden Lovise, den høyst-forønskte Carolina Mathilda? Det Alter, som Erkiendtligheden satte til den førstes Ihukommelse, til hvem skulde det helliges, om ikke til den anden, til Deres Majestæt, i hvilken vi ønske, i hvilken vi love os, at kunne, om muligt var, glemme Lovises Tab; ja, see den Dyd og Fortieneste, som giorde Hendes Navn saa udødeligt hos os, opleve igien med en fordoblet Glands, ligesom det Engelske Konge-Blod er ved Deres Majestæt, paa en dobbelt Maade foreenet med det Danske paa Tvilling Riigernes Arve-Throne. Ved hvilken Leylighed skulde endelig dette Alter give den første Offer-Røg, uden ved den, da HErren selv bekræfter vort Ønske og Haab ved den allerhøytideligste Pagt.

Modtag da, Allernaadigste Dronning! med Din, med en Lovises Mildhed dette oprigtige og velmeente, endskiønt ringe Offer. Du være os

længe

længe et Pant paa Himmelens Yndest. Du være vor Allernaadigste Konges Lyst og Glæde; det Kongelige Arvehuses Ziir og Ære; alle troe Undersaatters Tilflugt og Trøst. Den Allerhøyeste besegle Dine og vore Bønner for Dig med sit Ja og Amen. Det er alle Undersaatters, dette er mine Landsmænds, første og sidste Ønske, og i det samme henlever jeg i allerdybeste Underdanighed

Allerdurchleuchtigste Princesse!
Allernaadigste Dronning!

Deres Kongelige Majestæts

Munkethveraae.
den 30 August. 1766.

Allerunderdanigste troepligtskyldigste
Arve-Undersaat og Tiener.

Lovisu Lilia.

Sol Drottninga Sialfum valin
Sikling Dana **Friderich** Mikla!
Sol Drottninga sidan valin
Sikling Himins enum Mikla!

Þo eg Engla (1) taladi Tungu,
Traudla kynni upp ad finna,
Ord þau sem ad væru verdug
Viisdom Þinn og Nafn ad priisa.

Lovises Lilie.

Dronningernes Sol! udseet for den
Store Danner=Konge **Friderich**;
Men siden udvalgt til den Store
Himmelens Konge.

Om jeg end talede det Engelske Sprog,
Neppe skulde jeg finde Ord,
Værdige til at priise
Din Viisdom og Navn.

Þu varst Kvenna allra, eg inni,
Þo allan sveimi um Nordur-Heimin,
Heilli bestu borin Stærsta,
Og Blessud medal Kynsins þessa.

Stærri Drottning eingin Ættar, (2)
Englands Konga Dyrst Afspreingi!
Komin er, so hugsum, heiman,
Helldur en Þu! i Dana Buid.

Rikid allt med Fognud fylltir
Fegursta Sol a Nordur Poli, (3)
Þa uppranst, enn þad er minsta;
Þinir Geislar alldrei dviina.

Drupu Þinna Fota af Feiti
Fogur Spor um Alfur vorar,
Mundur Seims ur mætu Landi,
Megta Rik! Þier fylgdi slikur.

Milldi Þina, Moder Voldug!
Og mestu Rausn er skiina letstu:
Otal þusund þær Ölmusur,
Þinum flodu ur Tignar Siodi.

Eingi veit med öllu ad rita,
Eingi kann þa Tolu sanna,
Nema Eirn sem Umbun ærna
Utmælir i Dyrd og Sælu.

Min Tanke betragte den heele Nordlige Verden!
Du blev blant Qvinderne
Fød med beste Held,
Og Høysvelsignet iblant dette Kiøn.

Dyrebare Engelske Konge Blod!
Vi mindes ingen Dronning
Af et Høybaarnere Huus
Kommen til Dannemark.

Du Nordens klareste Soel!
Din Opgang fyldte Riget med Glæde,
Dog det var det mindste;
Dine Straaler forgaae aldrig.

Dine yndige Fode-Spor
Dryppede Fedme paa vore Egne,
Saadan Rigdoms Medgift fulgde Dig
Fra Dit ypperlige Føde-Land.

Din Mildhed og Ædelmodighed,
Som Du loed fremskinne,
De utallige Almisser,
Der strømmede fra Dit Skatkammer,

Dem kand ingen beskrive,
Ingen beregne deres Tal,
Uden den, som maaler deres værdige Løn
Med ævig Ære og Lyksalighed.

Hugul,

Hugul, Naadig, holl Tillaga,
Hvar sem Þegnum best nam gegna,
Alldrei brast af Munni milldum,
Mat ei tiina sliiku, Þinum.

Tegund Manna oll þoi unni,
Allar Tungur Lof Þier sungu,
Allra Hiortun ædst Þig vyrdtu,
Ollum Danabot saunkollud. (4)

Sol Drottninga ꝛc.

Gnæfir eitt sem annad yfir,
Alldrei gleimist, medan Heimin
Litid saum, nockru nytan,
Og Nordrid stær i sinum Skordum.

Þegar Konga komst Þu hingad,
Klærast Blod og Unun Þioda!
Gulli betra og Gersem' allri,
Ad giæda oss med Þinu Sædi.

Himins ædsta Forsion framar
Faum sied i Efni tiedu:
Sendi Liid til Giæfu Grundar
Godligustu (5) Prinsa Modur.

So Englands dyru og Dana-Konga
Dygdir væru saman trygdar,
J hærstu Tignar Hofdi og Briosti
Hyrningar at rinum Steini.

Forsynlig, Naadig, Medlidende!
Forbænner til det Beste,
Hvor det galt Undersaatternes Tarv,
Savnedes aldrig af Din søde Mund.

Derfor yndede Dig alle Stænder,
Alle Tunger sang Dig Lov,
Alles Hierter holdt Dig i høyeste Ære,
Du var i alles Mund en sand Danneboed.

Dronningernes Sol! ꝛc.

Et overgaaer dog alt andet,
Og vil aldrig glemmes,
Medens Verden er ved Magt,
Og Norden bliver i sit Leye.

Da Du kom hid —
Du reeneste Konge-Blod, og Folkenes Lyst!
At begave os med din Sæd,
Bedre end alt Guld og Kostbarheder.

Da saae vi en nye Prøve af Himmelens Forsorg
Den sendte vort Folk
Den allerbeste Konge-Moder,
Vor Lyksaligheds Grund.

Saa at Engelands og Dannemarks
Dyrebare Konge-Dyder,
Skulde foreenes som i een Siæl
Rigerne til des fastere Grundstøtte.

Soddan

Soddan Gáfa, sem hvor beiddi,
Siind var oss: Enn þetta Hnossid, (6)
Sorg er enn þo slikt áminnist,
Skamma Stund ver þar vid undum.

Hvor mun bæta Hrygd og Sutir?
Hvor mun Plástur gefa skárstan?
Hvor mun lækna? Hvor mun liikna?
Hvor mun alla Stett vidretta?

Varstu enn af Himni hæstum
Hugud til oss skylldi duga.
Plontun ein sem vænsta væntum,
Vard i Þinum Lystigardi.

Lifnar Øld, sem ádur dofna
Elldi Sorg um þinar Borgir.
Hugsar til ad voldugt vaxi
Vøndur Þinn á Nordur-Londum.

Eitt þad Tre (7) sem alldrei hættir,
Uns i Himin tekur Limid,
I Hvors Skugga øll Dyr byggi,
Enn á Kvistum Fuglar gisti.

Er þad **Christian** álin bestur, (8)
Ølings Jod (9) und (10) Mána Slodum,
Vonin, Livs og Vegur Dana,
Viis Nordmanna Heill og Priisin.

Denne Perle, som enhver ønskede,
Blev os viist.
Men, det er endnu sorgeligt at tænke paa!
Det var ikkun kort vi kunde glæde os ved den.

Hvo skal raade Bod paa den Bedrøvelse og Sorg?
Hvo give det beste Plaster?
Hvo Læge? Hvo vederqvæge?
Hvo igien opreyse alle Stænder.

Jo! Du var endnu i Himmelen
Beskikket til vor Opreysning.
Een Plante, den skiønneste vi kunde vente,
Spiirede i Din Lyst-Hauge.

Her oplives det Folk,
Som Sorgen havde lagt i Dvale.
Det spaaer, som ønsker denne Din Qvist
En mægtig Vext i Norden.

At den skal blive et uforvisneligt Træe,
Hvis Top rækker til Himmelen,
I hvis Skygge alle Dyr boe,
Og paa hvis Greene Fuglene bygge.

Dette Træe er **Christian**,
Af Sin Fødsel den beste Konge-Søn paa Jorden,
De Danskes Haab, Lys og Ære,
De Norskes Lykke og Priis.

Niflung

Riflung Þann er nœir eflast
Nefna mundum hinn Siøunda.
Heiløg Giæfan helga Tølu (11)
Og hærsta Nafn Hanns kryni jafnann.

Sol Drottninga ꝛc.

Standa, oss og styra Blessan,
Stiørnur þriær i Nordri klæru.
Einka fagurt, odaudliga
Æ þær skini i Minning Þina.

Mun Sophia Magdalena
Modur Hros af Dygdum kiosa,
Og þeim hæfu Byrdtum vafin
Wilhelmina Carolina.

Er hin þridia enn umborinn,
Og Þitt Heiti feck hæleita,
Oldinborgar Ættarskiølldur,
Af þeim glansar Stiornukransi.

Mundu fleiri, Drottning Diirust!
Dæiligar af Þinum Fræum,
Og til Bloma øllum Heimi,
Oss hafa sprottid soddan Hnossir.

Enn hvad vil eg annur tala?
Æ! mier finnst um Briostid vinstra,
Styngur eirn, sem taugar Tungu
Tæmir Krapti og Mæl afdæmir.

Den Konge vi skal kalde den Syvende
Naar Han eengang bestiger Thronen.
Himmelens Velsignelse krone altid
Dette hellige Tal, og Høye Navn.

Dronningernes Sol! ꝛc.

Endnu staae, og udbreede Velsignelse
Tre Stierner i den klare Nord.
Gid de maae tindre
Til Din øvige Erindring.

Sophia Magdalena skal vinde
Hendes Moders Roes, ved Sin Dyd,
Saavelsom den Heypriiselige
Wilhelmina Carolina.

Endnu er der den Tredie
Der fik Dit eget høye Navn.
En Stierne-Krands af hvilken
Den Oldenborgske Stammes Skiold brammer.

Dyrebare Dronning!
Vist havde fleere slige Skiønheder
Udspiiret os af Din Sæd
Heele Verden til Prydelse.

Men hvad vil jeg uværdige tale!
Jeg føler et Sting i mit Hierte,
Som svækker min Tunges Kraft,
Og befaler mig Taushed.

Hressir

Hresſir þad eg veit med visſu,
Voldugaſta Þitt að Foldu
Liſir Sæd um Alldur og Æfi,
J ædſtu Tign, og margvelſignad.

Keyſarar og Kongar viiſir,
Kior-Furſtarnir (12) Hábornurſtu,
Eins og fleiri ædſtu Prinſar,
Ølld þai liſir Tvitugfolldud.

Upp til Þin munu allir keppaſt
Ættar Liinur rekia ſinar,
Allar Þiodir um Þig kveda:
O! Þai frægu Jøfra Modur!

Muntu Kvenna allra eg inni
Um Æfidægur haldin frægurſt:
Hvar ſem flygur Lands og Lagar
Lof Þitt gnæfir Skyum ofar.

Sol Drottninga ꝛc.

Barſt eg vid: enn breſt um ſidir;
Brioſtid ungar Harmi þungum:
Æ! hvad velldur? ei má hallda
Engla Veru Þinni leingur.

O! þai Stund er osſ Þier rændi!
O! þann Tiima burt ur Riimi!
O! þann Dag ſem allir trega!
O! þai Fimbul (13) Viku Dimbils! (14)

Det eene opliver, at jeg veed:
Din mægtige Sæd
Lever ævig paa Jorden
I høyeſte Ære og mangfoldig Velſignelſe.

Keyſere og Konger,
De Høybaarne Churfyrſter,
Og alle de fornemmeſte Printzer,
Inden man tæller det tivende Aarhundred.

Skulle alle kappes om at regne
Deres Slægte-Linier til Dig.
Alle Folk ſkal da udraabe om Dig:
O! Du berømte Konge-Moder!

Du ſkal agtes til ævig Tiid
Den ypperligſte blant Qvinderne.
Din Priis til Lands og Vands
Skal gaae vidt over Skyerne.

Dronningernes Sol! ꝛc.

Hidtil holdt jeg Stand. Men maae nu give tabt.
Mit Bryſt udklækker en tung Sorrig.
Ach! hvad er Aarſag, at vi ey længer
Nyde Din Engle-lige Nærværelſe.

Ach! den Time der rovede Dig fra os!
Den være udſlettet af vore Aarbøger!
Ach! den Dag ſom alle beklage!
Ach! den Forfærdelſens Dimmel-Uge!

Stakliga

Stakliga kom oss Myrkrid Mikla: (15)
Mat ei geta hvor Planetan (16)
Giordi Spell, (17) og geck i milli,
Grimm ad orka slikrar Dimmu.

Rikid allt med Flodi fylltist
Fossa Tars af Hvormum ossum, (18)
Þegar, Solin Þri-indælust!
Þin ei feingum notid leingur.

Horfin væri Englands Arfur,
Otal Munnar seigia kunnu,
Og Su horfin er var þorfust,
Allri Þiod um Nordur Slodir.

Horfin er: enn hvad skal dyrfast?
Hætti eg vid, þo fleira mætti:
Enn hvad villda eg? æ mig hrelldan!
Otal Munnar segia kunna.

Horfin er Su hærstan Farsa,
Hærstu Tign og Dygdir glærstar,
Ytrust bar yfir allar Snootir
Og Drottningar Heimin kringum.

Villdu Gudir vart, at Folldu
Værir med oss, Tignar skiærust!
Gudum liik, Þig giordu sækia,
Geingid mun þvi verda leingi.

Uventet paakom os dette store Mørke.
Vi fatte ikke, hvilken uhældig Planet
Trak sig for vort Lys, og slukkede det,
For at bringe slig Nat.

Hele Riget opfyldtes
Med en Flod af vore Øynes Taare-Strømme
Da vi ikke længer kunde nyde Dig,
Du livsaligste Soel!

Utallige Munde klagede:
Den Engelske Arvedeel var borte,
Borte den som var den nyttigste
For alle Nordens Slægter.

Den er borte: Men hvor tør man formaste sig?
Jeg bryder af hvad jeg kunde sagt:
Hvad jeg vilde, jeg bedrøvede!
Kunde utallige Munde fortælle.

Den er borte, den ypperligste,
Som i Skiønhed, og skinnende Dyder
Overgik alle Heltinder
Og Dronninger paa Jorden.

Du Ærefulde! Neppe vilde Guderne
Unde os at see Dig paa Jorden.
Du var dem liig; de hentede Dig;
Derfor gik Du saa hastig bort.

Ad viisu er Þitt Likid liosa
Leift oss Monnum, þar vid konnunst,
Og umgyrdt med ædsta Skarti
A allavegu Konunglega.

Enn sa Partur er ver vyrdtum
Allra mest af Tegund flestri,
Guds Imynd af Gudi vondud
Guds i Hondum fagnar Ondin.

Sol Drottninga ꝛc.

Sendir voru (sa eg i Anda)
Signud Drottning himin tignud!
Kappar (19) þeir sem eru þar uppi,
Elldur skiin af þeirra Felldum.

En þann Fognud! og þa Vagna!
Opt hafa siest ei slikir Hestar, (20)
Er i Brudar-Forina foru,
Ad færa þa sem til var kiærust.

Gack med oss, af Gudi blessud!
Greifar (21) þannig Mæli hreifa:
Þu ert Saulna sæturst valin,
Sikling Himins þeim enum Mikla.

Verdi mier ad Ydar Ordum:
Ansar Hun sem prydd var Kransi.
Kong þann hef' eg kosid laungum,
Christur var mier sa enn fyrsti.

Vel er dit deyligste Legeme
Blevet tilbage hos os,
Omgivet med allersterste Pragt
Af Kongelige Prydelser.

Men den anden Deel, som vi allermeest ærede
For sine store Egenskaber,
Siælen, Guds mesterlige Billede
Fryder sig i hans Hænder.

Dronningernes Sol! ꝛc.

Himmel-Ærede Dronning!
Jeg saae i Aanden udsendte
Herlighedens Herskarer.
Ild skinnede af deres Vaaben-Kapper.

Men den Glæde! og de Vogne!
Slige Heste ere ey ofte seete,
Som giorde denne Brudefærd,
Og førde den med sig, som fandtes den kiæreste!

Gaae med os Du HErrens Velsignede!
Saa begyndte disse himmelske Helte:
Du den reeneste blant Siælene er udkaaren
Til den store Himmelens Konge.

Mig skee efter Eders Ord:
Svarede Hun, alt beprydet med Ærens-Krands,
Den Konge haver jeg forlængst valgt;
Christus var mig den første.

Sina

Hier nærst voru Herrar dyrir
Hardla buunir skiott med Fruuna.
Eingi Ferd af ossum giordist (22)
Onnur fegri og tiguglegri.

Siina Dyrd hin Fræga færdi (24)
Um fogur Torg, enn Hofudborgin
Jerusalem himnesk heila
Hliomar glod og moti liomar.

Einvallds Prins yfir Eingla Kransi
Inni eg þad er Gud og Madur,
Blessada Drottning bliidur kyssir (24)
Hinn Blessadasti (25) af Nidium Jesse.

Varstu Krynd af hærstri Hendi
Hanns fyrir Thron, med Lifs Koronu,
Ædri Tign, (enn eg mai þagna)
Eingi Drottning hefur feingid.

Tunga min ey tekur leingra,
Treistist ey, ne giori freista,
Þo eg væri þad Homerus, (26)
Þina Dyrd ad fai utskiirda.

Muntu Kvenna allra, eg inni,
Um Æfidægur halldin frægurst,
Hvar sem flygur Lands og Lagar, (27)
Lof Þitt gnæfi Stiornum ofar. (28)

Strax vare de dyrebare Sendebud
Reysefærdige med Dronningen.
Aldrig var noget Menniskes Henfart fra Jorden
Meer prægtig og herlig.

Den Seyerrige førde sin Herlighed
Igiennem de lysteligste Egne.
Men den himmelske Stad
Frydede sig og skinnede glad mod Hendes Indtog.

Englenes Herskarers Fyrste,
Gud og Menniske tillige,
Den allerhøyst Velsignede af Jesse Stamme,
Omarmede den Velsignede Dronning.

Da modtog Du af den høyeste Haand
Livets Krone for hans Stoel.
Ingen Dronning haver faaet
En høyere Ære.

Længere naaer ey min Tunge;
Meere tør den ikke; forsøger ey heller
Om jeg end var som Homerus,
At udsynge den Ære.

Du vil dog til Evighed blive
Agtet for den største blant Qvinderne.
Din Priis paa Land og Vand
Opstige over Stiernerne.

Godfusi Lesari!

Hiá velsidudum Þiodum er þad Plagsidur, ad planta Blomstur og Liliur yfir Leidi frammlidinna, og i þvi Tilliti er þessu Kvædi gefid Nafn af Lilin, sem og ad þad er undir þvi gamla og alkenda Lilin-Lagi. Hefur þo Author helldst til leingi undandregid ad lata þad utganga, i þeirri Von ad hin godu og lærdu Skaldin sem kveda med storri Snilld um þá Hluti sem litid tilkemur hiá Minningu Vorrar Dyrdlegu Drottningar; mundu syna sitt Meistara Stycki, i þvi ad planta yfir Hennar Grøf hier i landi: Enn sidann þad er ecki skied; Mætti nu her eptir til leidar komast, ad þeim sem synast kynnu Mis-smiide einhver á þessu, þeir framleidi annan Avøxt, sem sambiodi þeirra Gáfum og Lærdomi. Og so eingin steiti sig á nockrum Ordum ne Orda Tiltækium sem hier finnast; er eptirfylgiandi sett til Upplysingar.

---

(1) **Engla Tungu.** Geta Sumer utlagt fyrer Tungu Englanna, sem so vilia; enn brukast af Auth. i sømu Meiningu og Are Frode kallar Engla Kong, helldst i þvi Tillite ad vor Drottning var ein Ensk Princessa.

(2) **Stærri Ættar.** ɔ: Háborнare, Ødrum dirum Drottningum er þar med eingen Orettur giør, so sem *Ar. Hvitfeld* giører ei helldur, er hann kvedur so ad um MARGR. II Drottningu WALDEMARS Kgs II. Dottur JOHANNIS Kongs af Bøhmen: fordi hun var overmaade deilig, skiøn og dydelig, kaldedis hun DAMOR (alibi DAGMAR.) Latt nu vera, menn kunne samjafna Henne i sliku vid vora Hásæl. Drottningu, þá var þo eirn Kongur i Bøhmen ecke Jafninge Englands Konga nu á Døgum.

(3) Polus er ad sønnu Nordur Punctur Himinsins, enn tekst giarnan i Skaldmælum fyrer sialfan Himinin.

(4) DANABOT. Nafn ÞYRI Drottningar Danmerkurbotar, er ad sønnu alkunnigt og hvad Hun til þess hafde; enn kynne eg annad veglegra, skylde eg hafa tillagt vorre Drottningu þad ed sama.

(5) **Godligust.** þetta Adjectivum er ad finna in S. Mag. K. Berf. **Brædir i Biarkey midri. Bol þat er micr list goligst.** ɔ: best.

(6) **Snoss.** er ad visu Kvennkyns Nafn efter Eddu, enn er bæde af Sira *Sigurde* i *Presthoolum* og Hr. *P. Widalin* brukad i Psálmum neutr. Gen.

(7) **Tre.** Samlikingin er tekin af Dan. 4 Cap. og mun ey illa hlyda til hinn undanfarna, þar fyrst er plantadur eirn litill Kvistur, sem sidan verdur ad Hriislu eda Veude, og loksins fullkomid Tre.

(8) **Alinn bestur.** Sia S. Magn. K. Berf.
Ungur kom Hakon hingad,
Hann er bestur alin Manna.

(9) **Jod.** fyrer Barn edur Afkvæme.

(10) **Und** fyrer undir. Sia **Mark Løgs. M.**
Ol und veg Solar.

(11) Siøtalid

(11) Siøtalid kølludu þeir Gømlu Heilagt, eru þar til ymsar Roksemder, enn þo munn hin fyrsta, ad Gud sialfur helgade Siøunda Dagin.

(12 Kiørfurstar eru sier i Lage þeir Herrar i Pydska Lande, sem hafa Rett og Myndugleika til ad utvelia eirn Romverskan Keisara, voru ad fornu Lage Siø, enn nu umstunder giarnan Niiu ad Tolu.

(13) Fimbul. Hvort þetta Ord brukast ut af fyrer sig, er mier oliost, enn samsetst giarnan vid onnur Nøfn, og merkir þa nockud oveniulega stort og mikilfeingelegt, so sem i Eddu, Fimbul-Vetur. Item Fimbul-Pulur, Fimbul-Liod ꝛc. Mà synast þad hafe sinn Uppruna af Tølu Nafnenu Fimm.

(14) Dimbil vika. Dimmu eda Sorgar Vika.

(15) Myrkrid mikla. Sia S. Sig R. Jorf. f. Hefur verid ein stor og minnileg Formyrkvan Solarinnar, og brukast hier ad til alyktamed þa Allegoriam sem i fyrstu var a Solunni byriud.

(16) Tunglid er eitt af Planetunum, þegar so astendst þad geingur i mille Solarennar og vors Siónar Punkts giører þad med sinum Skugga Formyrkvan. Annars ber og vid, ad fleire Planetur ganga i mille hennar og vorrar Jardar, so sem Venus 1763. enn þar vid skedur eingenn merkelig Formyrkvan.

(17) Spell merkir Spilling, af Verbo ad spilla.

(18) Ofsum fyrer Vorum.

(19) Kappar. ɔ: Englar i Skinande Skruda Ps. 104. v. 4.

(20) Slikir Hestar sem Prophetin *Elisæus* sa. 2 Reg. 2. og aptur 6 Cap. v. 17. St. *Johannes* hefur og sied þess slags Hesta.

(21) Greifar, edur þess Hattar Tignar Menn eru brukader i slikar Sendefarer medal Stor-Herra þessa Heims, og þvi kunna menn ecke ad giøra minna ur Himneskum Sendebodum.

(22) Ossum, so sem fyrr er sagt, vorum; vorrar Jardar Innbygginrum. Pad kostar Beviising ef nockur helldur annad hier um.

(23) Sina Dyrd ꝛc. Op. B. *St. Joh.* Cap. 21. v. 24.

(24) Rysßir. Loskv. Cap. 1.

(25) Blessadasti. So sem eg kann einga Authoritatem ad syna fyrer þessum Superlativo, og ef hann annars er hvørge ad finna; bid eg goda og lærda Menn, ad umliida hann, þar til hann sialfur kemur sier framm med Tiidenne, hann meinar þo ecke illa.

(26) Homerus var hid frægasta Skalld i Fornølld, sem eingin hefur treist sier vid ad jafnast: Nu ef einhvør vill skilia mig so, ad eg þykest vera hans Liike, þa er þad eptergefed i þvi Tillite, ad hann hafe ey ollu betur enn eg kunnad ad utmala Himinsins Dyrd.

(27) Lands og Lagar, er Ordsnille Hra. Lodins Lepps, þegar hann atte Samtal i Løgrettu vid Landsmenn, ut af Magn. K. Løgbok. Sia *Arna* Biskups S. Cap. 35.

(28) Virgilius kvedur so um Julius Cæsar, hanns Frægd take allt upp til Stiarnanna. Sannlega; hefdu þeir lifad nu a seirneØlldum, munde Virgilius hafa vitad Veg med hann upp yfer Himin-Tunglin.

Til de Danske Læsere.

Den Danske Oversættelse er ikkun frie og lige frem, allene stiilet paa, at de som ikke forstaae det Islandske Sprog, skulle kunne deraf giøre sig et Slags Begreb om Forfatterens Plan, og nogle af de betydeligste enkelte Tanker. Det Øyemærke forbod at udføre alle; det er og ikke let at udtrykke, paa lige Rum, i ubunden Stiil, alt hvad den bundne kand tage imod.

Jeg paastaaer ikke at settes ved Siden af hine Forntidens Skialdre i den Gamle Danske Tunges blomstrende Alder; dog skulde jeg haabe, at retdømmende Kiendere af dette Sprogs Skialdre-Kunst, ey skulle aldeles savne dens Aand, dens Væsen, og Vendinger. Men de urgamle Ord, den fast meer end Østerlandske Pragt i kunstlede Talemaader og Lignelser, som egentlig kaldes den gammeldags Veltalenhed i dette Sprog, og findes i de Samlinger, der føre Navn af Sæmund Frodes og Snorre Sturlesens Edder, og i fleere gamle Nordiske Helte-Sange, dem haver jeg holdt mig fra med Fliid, eller dog ikkun brugt dem med en overlagt Sparsomhed. Til dette syntes jeg at finde mig forbunden.

Denne Art af Veltalenhed var i sin Grund egentlig dannet allene til at opmuntre, at underholde, den gamle Nordens rasende Krigs-Aand, allene til at udtrykke de Begreber om Guddommen, om Verdens og Menneskets Natur, som Vankundighed havde avlet, Overtroe opelsket. Vilde jeg nu end tilstaae, at Forfædrenes Vittighed havde vidst at give denne Veltalenhed saa herlige Fuldkommenheder, at den kunde ære endog det værdigste Evne, at den kunde fremstille det i al dets Glands og Yndighed; Vilde jeg end troet mig til, at kunne viist den i dens fulde Styrke. Det var dog kun en Ære meer glimrende end sand, som havde ført mig des længere fra mit Maal, jo meer jeg havde naaet den. Det Evne jeg valgde mig, rører alle mine Lands-Mænd, og jeg tør sige, det rører dem inderlig; de burde alle forstaae mig; og jeg haver villdet forstaaes af dem.

